

امور مادی خلاصه کرده‌اند و ما آن را در الگویی الهی می‌جوئیم که بر گوارایی مسیر می‌افزاید. تحریم‌ها نیز موهبتی است برای آنکه قبل از دیر شدن، از خواب بیدار شده و چاره راه را پیدا کنیم؛ تا به قول حاج قاسم سلیمانی باور کنیم «میزان فرصتی که در بحران‌ها وجود دارد در خود فرصت‌هانیست.»

اما آیا این باور به عمق جان جامعه نفوذ کرده است؟ آیا وزارت بهداشت نیز حاضر است حتی پس از افزایش درآمدهای نفتی، هزینه‌های تقویت توان داخل را به جان بخرد و به جای

صرف ارز خارجی برای واردات تجهیزات پزشکی، مسیر سفارش و خرید از فناوران داخلی را تسهیل کند؟ آیا وزارت نفت، کشاورزی، شهرداری و امثالهم نیز این‌گونه فکر می‌کنند؟ آیا تربیت فرزندان دانشمند و مجاهد برای کشور به ارزشی جامعه تبدیل شده است؟ آیا مردم به این باور رسیده‌اند که به جای تمسخر صنایع داخلی و زیر سؤال بردن توان ساخت هواپیما، چشم‌انداز روزی را داشته باشند که بر قله‌های این صنایع دست یافته باشیم؟

زمانی که نگاه ما به امر دانش‌بنیان، استارت‌آپی، فانتزی و بریده از جامعه باشد، صاحبان شرکت‌های دانش‌بنیان را افرادی می‌بینیم که زمانی اختراعی کرده‌اند و حالا با خیال راحت از آن کسب درآمد می‌کنند. البته هستند چنین شرکت‌هایی که باید مورد نقد قرار گیرند اما تا تغییر در نگاه ما نباشد، تغییرات گسترده در میدان عمل نیز اتفاق نمی‌افتد. نگاه حیاتی به مقولات مهم منافاتی با نگاه امیدوارانه به آنها ندارد. بلکه چه بسا آنانی که بدنه عظیم زیرین کوه یخ را می‌بینند، و ظرفیت‌های کشور را برای جهاد علمی می‌شناسند، بیش از دیگران به آینده امیدوار می‌شوند. در زمان جنگ، عده‌ای این‌گونه می‌پنداشتند اگر جنگ را به صورت فانتزی برای مردم روایت کنند، آنان را در شرایط آرام‌تری قرار داده‌اند و محیط زیبایی زندگی را برهم نزنند. لذا در حالی که بسیاری در شهر نیازی به حضور در جنگ نمی‌دیدند، جبهه‌ها روز به روز خالی و خالی‌تر از نیرو می‌شد؛ تا جایی که در سال آخر جنگ، بسیاری از مناطق دوباره به دست دشمن افتاد.

امام خمینی (ره) در پیامی که در آخرین سال حیات مبارک خود برای جهاد سازندگی مرقوم نمود، جهاد را شمایل دنیای آزادی و استقلال در عرصه کار و تلاش و پیکار علیه فقر و تنگدستی و رذالت دانست. «امروز وظیفه رسانه، جهاد تبیین و پشتیبانی از جهادگران واقعی این عرصه است. صرف نمایش چند شرکت دانش‌بنیان و دستاوردهای فنی به معنای حرکت موفقیت‌آمیز در این جهاد نیست. ما ابتدا باید باور کنیم در نقطه عطف تاریخ و جنگ همه‌جانبه ظلم و کفر هستیم و جز با جهاد، نمی‌توانیم جهاد را تبیین کنیم؛ و این تفاوت دو نگاه است: نگاه فانتزی به پیشرفت یا نگاه حیاتی.

”

آیا مردم به این باور رسیده‌اند که به جای تمسخر صنایع داخلی و زیر سؤال بردن توان ساخت هواپیما، چشم‌انداز روزی را داشته باشند که بر قله‌های این صنایع دست یافته باشیم؟ زمانی که نگاه ما به امر دانش‌بنیان، استارت‌آپی، فانتزی و بریده از جامعه باشد، صاحبان شرکتهای دانش‌بنیان را افرادی می‌بینیم که زمانی اختراعی کرده‌اند و حالا با خیال راحت از آن کسب درآمد می‌کنند

